

Arrest

nr. 51 787 van 29 november 2010
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van MEMETI Agron en van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor MEMETI Zyrije, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de procedure

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2010 inzake de eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (verder: verzoekster), met referte 0915325, respectievelijk 0915325B, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 8 juni 2010, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 55 358 en 55 367.

Aangezien verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde vervolgingsfeiten als verzoeker, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Livoç i Ultë (gemeente Gjilan) en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds oktober 2005 heeft u problemen met de kinderen van uw nicht, i.e. (M.I.) en zijn broers. In oktober 2005 had (M.) bijna een aanrijding met (P.), de zoon van uw broer (B.). (B.) sprak (M.) hierover aan, waarop er een conflict tussen hen ontstond. Zowel u als passerende familieleden bemiddelden toen, waardoor het conflict op dat moment niet escaleerde. Enige tijd later spuwde (M.) op (P.). Toen u (M.) hierover aansprak, ontkende hij dit gedaan te hebben. Verder verstoorde (M.) regelmatig de spelletjes van de kinderen, die plaatsvonden op de binnenspeelplaats van uw bar. Een ander incident betreft een ruzie over uitgeleende autobatterijen tussen (B.) en (M.), waarbij (M.) probeerde om (B.) met een ijzeren staaf te slaan. U kwam hierin tussen en sloeg (M.), waardoor hij het bewustzijn verloor. Mentor, de broer van (M.), is toen later naar uw huis gekomen en uiteindelijk vochten jullie. Enkele aanwezige familieleden bemiddelden toen. Hierop volgden verschillende vergeefse verzoeningspogingen door verschillende familieleden. U kreeg immers te horen van Mustafa, de zoon van uw oom, dat u zich aan het ergste kon verwachten en dat u misschien geliquideerd zou worden. Uiteindelijk werd u op 28 april 2006 's avonds aangevallen door enkele onbekende personen. U vermoedde dat het om (M.) en zijn broers ging. U werd naar de spoedgevallen van het ziekenhuis van Gjilan gebracht en vervolgens naar het ziekenhuis van Phristinë overgebracht. Daar stelde men vast dat u twee gebroken ribben en een longbloeding had. U diende geen klacht in bij de politie, omdat u niet met zekerheid wist wie de daders waren en het van zwakheid zou getuigen om eigen familie aan te geven. U voelde zich sindsdien niet meer veilig in uw dorp en u verbleef dan ook grotendeels bij verschillende familieleden. Omdat u niet langer bij familie kon blijven en u zich niet veilig voelde, besloot u uiteindelijk Kosovo te verlaten en kwam u naar België, waar u op 10 augustus 2009 een asielaanvraag indiende. U voegde hieraan toe dat u problemen heeft met uw ademhaling en dat u draaiingen heeft veroorzaakt door een druk vanuit uw nek. Deze medische problemen op zich vormen voor u echter geen asielmotief. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 16 oktober 2008; een verklaring van gemeenschappelijk huishouden uitgereikt op 27 mei 2009 te Gjilan; uw huwelijksakte uitgereikt op 26 mei 2009 te Gjilan; en diverse Kosovaarse medische attesten, waaruit ondermeer blijkt dat u van 30 april 2006 tot 17 mei 2006 opgenomen werd in het ziekenhuis van Prishtinë, omwille van twee gebroken ribben en een longaandoening.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde feiten louter gemeenrechtelijk, interpersoonlijk en lokaal van aard waren. Zo had u enkel problemen met (M.I.) en zijn broers. Er vonden verschillende incidenten tussen jullie plaats, omwille van het feit dat (M.) (P.) bijna met zijn motorfiets aangereden had, dat hij op (P.) spuwde, dat hij de kinderspelletjes verstoorde en omwille van een uit de hand gelopen ruzie omtrent uitgeleende autobatterijen. U vermoedde bovendien dat hij en zijn broers het waren die u op 28 april 2006 aanvielen. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u nog met andere mensen problemen had (CGVS, p. 9-16). Uw problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband kan er overigens nog op gewezen worden dat u geen elementen heeft aangebracht dat u zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met (M.) en zijn broers te ontkomen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw problemen met (M.) en zijn broers probeerde te ontwijken door bij verschillende familieleden elders in Kosovo te verblijven en dat u bij hen nooit enige problemen ondervond. Sinds april 2006 had u geen rechtstreekse problemen meer met (M.) en zijn broers (CGVS, p. 15-16).

Bovendien kan internationale bescherming pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U heeft echter geen klacht ingediend bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn. U deed dit niet enerzijds omdat u niet met zekerheid wist wie de daders waren en anderzijds omdat u uw eigen familie niet wou aangeven (CGVS, p. 14-15). Dit is hiervoor echter geen afdoende verklaring. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse

politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen in Kosovo niet zou kunnen wenden tot de lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw verklaring van gemeenschappelijk huishouden en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Deze staan hier niet ter discussie. De medische attesten betreffende uw ziekenhuisopname en latere consultaties bevestigen laatstgenoemde opname, maar doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat de door u aangehaalde problemen, die uw medische problemen veroorzaakten, geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u hiervoor geen beroep op de Kosovaarse autoriteiten kon doen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Bresalc (gemeente Gjilan) en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat hij problemen had met (M.), een familielid. Er waren meerdere incidenten tussen hem en (M.). Uiteindelijk werd uw echtgenoot zelfs aangevallen door onbekenden – vermoedelijk (M.) en zijn broers – bij het afsluiten van jullie bar. Tot een verzoening is het nooit gekomen. Sindsdien verbleven jullie vaak bij familie. Uiteindelijk besloten jullie Kosovo te verlaten en kwamen jullie naar België, waar jullie op 10 augustus 2009 een asielaanvraag indienden. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat er u het ergste kan overkomen en uw kind er niet veilig is. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 16 oktober 2008 en uw UNMIK-rijbewijs (tijdelijke VN-missie in Kosovo) uitgereikt op 14 juli 2004.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Agron Memeti (CGVS, p. 4-6). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde feiten louter gemeenrechtelijk, interpersoonlijk en lokaal van aard waren. Zo had u enkel problemen met (M.I.) en zijn broers. Er vonden verschillende incidenten tussen jullie plaats, omwille van het feit dat (M.) (P.) bijna met zijn motorfiets aangereden had, dat hij op (P.) spuwde, dat hij de kinderspelletjes verstoorde en omwille van een uit de hand gelopen ruzie omtrent uitgeleende autobatterijen. U vermoedde bovendien dat hij en zijn broers het waren die u op 28 april 2006 aanvielen. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u nog met andere mensen problemen had (CGVS, p. 9-16). Uw problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband kan er overigens nog op gewezen worden dat u geen elementen heeft aangebracht dat u zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met (M.) en zijn broers te ontkomen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw problemen met (M.) en zijn broers probeerde te ontwijken door bij verschillende familieleden elders in Kosovo te verblijven en dat u bij hen nooit enige problemen ondervond. Sinds april 2006 had u geen rechtstreekse problemen meer met (M.) en zijn broers (CGVS, p. 15-16).

Bovendien kan internationale bescherming pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U heeft echter geen klacht ingediend bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn. U deed dit niet enerzijds omdat u niet met zekerheid wist wie de daders waren en anderzijds omdat u uw eigen familie niet wou aangeven (CGVS, p. 14-15). Dit is hiervoor echter geen afdoende verklaring. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen in Kosovo niet zou kunnen wenden tot de lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw verklaring van gemeenschappelijk huishouden en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Deze staan hier niet ter discussie. De medische attesten betreffende uw ziekenhuisopname en latere consultaties bevestigen laatstgenoemde opname, maar doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat de door u aangehaalde problemen, die uw medische problemen veroorzaakten, geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u hiervoor geen beroep op de Kosovaarse autoriteiten kon doen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers verklaren duidelijk uitgelegd te hebben dat zij het slachtoffer zijn geweest van specifieke wraakacties die in Albanië en Kosovo meestal gekend zijn als 'vendetta'. In dergelijke situatie worden de wraakacties gericht naar de tegenstrever of zijn naaste familieleden, namelijk de kinderen. In het UNHCR-verslag van 17 maart 2006 wordt gesteld dat deze problematiek onder artikel 1 van de Conventie van Genève kan vallen daar slachtoffers van vendetta kunnen beschouwd worden als een kwetsbare sociale groep. Deze stelling wordt ook bijgetreden door de RvV in het arrest nr. 18.419 van 6 november 2008 (stuk 2 inventaris verzoekschrift) en vindt ook grond in de vaste rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie.

Verzoekers herhalen dat het weinig zin had om een klacht in te dienen bij de Kosovaarse politie. De politie onderneemt niets of zeer weinig tegen feiten van vendetta en bovendien is het optreden van de Kosovaarse politie (nog) niet optimaal. Zij verwijzen hiervoor naar een UNHCR-verslag van maart 2000 (stuk 3 inventaris verzoekschrift) en menen dat de situatie actueel niet drastisch veranderd is (stuk 4 inventaris verzoekschrift). Het is dan ook niet onredelijk dat zij in dergelijke omstandigheden geen beroep deden op hun nationale overheden om beschermd te worden. Ze wensen te onderstrepen dat er zeer lang talrijke pogingen ondernomen zijn om tot een verzoening met verzoekers neven te komen. Verzoekers menen dat uit de documentatie van het CGVS blijkt dat bescherming van de Kosovaarse autoriteiten onvoldoende kan zijn (zie het RvV arrest nr. 18.419 van 6 november 2008, p.7).

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht inroepen.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel problemen had met M.I. en zijn broers. Er vonden verschillende incidenten tussen hen plaats, omwille van het feit dat M. bijna met zijn motorfiets P. aangereden had, dat hij op P. spuwde, dat hij de kinderspelletjes verstoorde en omwille van een uit de hand gelopen ruzie omtrent uitgeleende autobatterijen. Verzoeker vermoedde bovendien dat hij en zijn broers het waren die hem op 28 april 2006 aanvielen. Nergens blijkt uit zijn verklaringen dat hij nog met andere mensen problemen had (stuk 3, p. 9-16). Verzoeker verklaarde dat de problemen met M. eigenlijk eindigden in 2006 (*ibid.*, p.15).

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde feiten, met name de inter-familiale problemen met M.I. en zijn broers, zijn van gemeenrechtelijke aard en vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria.

De verwijzing naar aangehaald UNHCR-verslag en een RvV-arrest van 2008 doet hieraan geen afbreuk. De Raad is een administratief rechtscollege waarvan de uitspraken geen bindende precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

De door verzoekers ingeroepen argumenten om naar aanleiding van hun problemen geen beroep te doen op de nationale overheid kunnen niet overtuigen. Internationale bescherming kan immers slechts verleend worden indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen klacht heeft ingediend bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn. De autoriteiten kunnen niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Dergelijke handelwijze is dan ook onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Verzoekers tonen niet aan dat zij de bescherming niet zouden kunnen inroepen omwille van één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria.

Tevens kan opgemerkt worden dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het CGVS verklaarde dat hij geen beroep deed op de autoriteiten omdat hij niet met zekerheid wist wie de daders waren, omdat hij zijn eigen familie niet wou aangeven, zij niet gewend zijn om hulp te vragen aan de autoriteiten en het nooit in hem opgekomen is dat hij naar ondermeer EULEX of KFOR kon gaan (*ibid.*, p. 14-15). Deze argumenten zijn niet overtuigend.

De in onderhavige procedure bijgebrachte stukken vermogen niet de gegevens van de landeninformatie in het administratief dossier en die terecht en pertinent werd aangehaald in de bestreden beslissing, te ontkrachten.

De door verzoeker aangehaalde informatie (stuk 2 t.e.m. 4, inventaris verzoekschrift + de informatie van Freedom House 'Freedom in the world - Kosovo (2010)') is niet van aard om de vaststellingen betreffende de beschermingsmogelijkheden van de Kosovaarse autoriteiten te weerleggen. Het aangehaalde UNHCR-verslag van maart 2000 (stuk 3 inventaris verzoekschrift) is, daar het reeds tien jaar oud is, niet dienstig bij de actuele beoordeling van de mogelijkheden voor verzoeker om beroep te doen op zijn autoriteiten.

Het neergelegde rapport van mei 2010 (stuk 4 inventaris verzoekschrift) dient in zijn geheel gelezen te worden, terwijl verzoeker zich beperkt tot een zeer selectieve lezing door middel van het aanhalen van één zin. Het rapport maakt wel melding van problemen bij de aanpak van de georganiseerde misdaad en corruptie, dat het gerecht traag werkt en het vaak niet tot veroordelingen komt, maar nergens in het rapport staat vermeld dat verzoeker geen mogelijkheid zou hebben om de bescherming van zijn autoriteiten in te roepen. In het geval iemand slachtoffer is van een misdaad zal hij geholpen worden. Ook uit de overige bij het verzoekschrift gevoegde informatie 'Freedom in the World – Kosovo (2010)' kan niet afgeleid worden dat verzoekers voor de door hen aangehaalde problemen geen beroep zouden kunnen doen op de Kosovaarse politie of de in Kosovo aanwezige internationale organisaties.

Voormelde informatiebronnen rechtvaardigen niet waarom verzoekers geen pogingen ondernomen hebben om bescherming te verkrijgen.

Waar verzoeker aanvoert dat er zonder resultaat talrijke pogingen ondernomen zijn om tot een verzoening met zijn neven te komen dient te worden opgemerkt dat verzoeker nagelaten heeft om zijn autoriteiten op de hoogte stellen van zijn problemen en bescherming te vragen.

Ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat de problemen met M. eigenlijk eindigden in 2006 (*ibid.*, p.15), en hij geen begin van bewijs bijbrengt dat aantoonde dat hij actueel nog problemen heeft met M.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekers menen wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. In diverse betrouwbare bronnen over de situatie in Kosovo wordt de onmacht van de Kosovaarse overheden aangeklaagd om de problematiek van vendetta op te lossen. De bevolking die met een probleem van vendetta (gericht op protagonisten of diens onschuldige familieleden) geconfronteerd wordt, wordt aan haar lot overgelaten. Zij dienen soms een verborgen leven te leiden en worden voortdurend blootgesteld aan geweld en wraak. Dit is geenszins verenigbaar met de minimale normen van veiligheid en waardigheid die men met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft willen beschermen.

4.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De argumentatie van verzoekers in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar hun verklaringen betreffende het asiëlverzoek. Inzake de vluchtmotieven werd echter besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoekers niet aannemelijk konden maken niet op de bescherming te kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Uit het voormelde blijkt afdoende dat verzoekers wel degelijk over beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst beschikken (cf. sub 3.2.3.) zodat de subsidiaire beschermingsstatus hen dient te worden ontzegd.

5. Gelet op het voormelde dient niet onderzocht te worden of verzoekers, overeenkomstig artikel 48/5, § 3 in een ander deel van hun land van herkomst kunnen verblijven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 55 358 / IV en RvV 55 367 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS